

2. Teine väide, et tegemist oli võimuliialdusega ja võimu kuritarvitamisega ning rikuti hea halduse põhimõtet, võistlevuse põhimõtet ja „*patere legem quam ipse fecisti*” üldpõhimõtet, kuna komisjon ei esitanud tõendeid, mis võimaldaksid ühelt poolt teada, kas ta on uurinud konsortsiumi, kuhu hagejad kuuluvad, seisukohti, ja teiselt poolt näha põhjuseid, miks komisjon need seisukohad tagasi lükkas.

28. jaanuaril 2014 esitatud hagi – Bank Refah Kargaran versus nõukogu

(Kohtuasi T-65/14)

(2014/C 135/55)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Pooled

Hageja: Bank Refah Kargaran (Teheran, Iraan) (esindaja: advokaat J.-M. Thouvenin)

Kostja: Euroopa Liidu Nõukogu

Nõuded

Hageja palub Üldkohtul:

- tühistada nõukogu 15. novembri 2013. aasta rakendusmäärus (EL) nr 1154/2013 hagejat puudutavas osas;
- tühistada nõukogu 15. novembri 2013. aasta otsus 2013/661/ÜVJP hagejat puudutavas osas;
- tunnistada nõukogu 23. märtsi 2012. aasta määrus (EL) nr 267/2012 tema suhtes mittekohaldatavaks;
- tunnistada otsus 2010/413 ÜVJP tema suhtes mittekohaldatavaks;
- teise võimalusena tühistada käesolevate nõuete esimeses ja teises taandes nimetatud rakendusmäärus ja otsus alates 20. jaanuarist 2014;
- mõista kohtukulud välja komisjonilt.

Väited ja peamised argumendid

Hagi põhjenduseks esitab hageja kaheksa väidet.

1. Esimene väide, et ETLT artiklit 296 rikkudes on põhjendus puudu, kuna rakendusmäärus, mis eelneb hageja kandmisele nende isikute ja üksuste loetellu, kelle suhtes kohaldatakse piiravaid meetmeid, ei viita selgesõnaliselt õiguslikul alusele, mille alusel see vastu on võetud.
2. Teine väide, et õiguslik alus on puudu, kuna vaidlustatud rakendusmääruse õiguslik alus on määrus nr 267/2012, mis tuleks tunnistada hageja suhtes mittekohaldatavaks, sest esiteks võeti see vastu ETLT artiklis 296 sätestatud põhjendamiskohustust ja ETLT artiklit 215 rikkudes, ning teiseks selle artikli 23 lõike 2 punkt d, mis on õiguslik alus hageja kandmisele määruse nr 267/2012 IX lisa loetellu, rikub aluslepinguid ja Euroopa Liidu põhiõiguste hartat.
3. Kolmas, neljas, viies ja kuues väide puudutavad vastavalt i) õigusnormi rikkumist ii) faktiviga ja ilmset hindamisviga, iii) kaitseõiguste ja õiguse tõhusale kohtulikule kaitsele rikkumist, ja iv) proportsionaalsuse põhimõtte rikkumist.

4. Seitsmes väide, et otsuse 2010/413 ⁽¹⁾ artikli 20 lõike 1 punkt c, mis on hagejale määratud sanktsiooni õiguslik alus, tuleks tunnistada tema suhtes mittekohaldatavaks, sest see säte on vastuolus aluslepingute, põhiõiguste harta ja proportsionaalsuse põhimõttega. Hageja väidab, et seetõttu tuleb tühistada otsus tema kandmise kohta nende isikute ja üksuste loetellu, kelle suhtes kohaldatakse piiravaid meetmeid.
5. Kaheksas väide, et vaidlustatud sanktsioon muutus õigusvastaseks alates 20. jaanuarist 2014, kuna nõukogu möönis sel kuupäeval, et Iraan ei tegele enam selle tuuma-alase tegevusega, mille tõttu sanktsioonid määrati. Hageja väidab, et sanktsioonide ese on seetõttu ära langenud.

⁽¹⁾ Nõukogu 23. märtsi 2012. aasta määrus (EL) nr 267/2012, milles käsitletakse Iraani vastu suunatud piiravaid meetmeid ja millega tunnistatakse kehtetuks määrus (EL) nr 961/2010 (ELT L 88, lk 1).

31. jaanuaril 2014 esitatud hagi – Prantsusmaa versus komisjon

(Kohtuasi T-74/14)

(2014/C 135/56)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Pooled

Hageja: Prantsuse Vabariik (esindajad: E. Belliard, G. de Bergues, D. Colas ja J. Bousin)

Kostja: Euroopa Komisjon

Nõuded

Hageja palub Üldkohtul:

- tühistada täies ulatuses Euroopa Komisjoni 20. novembri 2013. aasta otsus nr C(2013) 7066 (final) riigiabi nr SA.16237 kohta, mida Prantsusmaa andis ettevõtjale Société Nationale Corse-Méditerranée;
- mõista kohtukulud välja komisjonilt.

Väited ja peamised argumendid

Hageja palub oma hagiavalduses tühistada komisjoni 20. novembri 2013. aasta otsus C(2013) 7066 (final), milles komisjon leidis, et esiteks 18. veebruaril 2002 Prantsuse ametiasutuste teavitatud ümberkorraldusabi lõppmakse suuruses 15,81 miljonit eurot ja teiseks Prantsuse ametiasutuste poolt 2006. aastal ettevõtja Société nationale maritime Corse Méditerranée (edaspidi „SNCM”) kasuks rakendatud kolm abinõud, s.o 75% suuruse osa loovutamine SNCM-is negatiivse hinnaga 158 miljonit eurot, Compagnie générale maritime et financière'i (edaspidi „CGMF”) kapitali suurendamine 8,75% miljoni euro võrra ja 38,5 miljoni euro suurune ettemakse jooksevkontole, kujutavad endast ebaseaduslikku riigiabi ja on siseturuga kokkusobimatu. Sellest tulenevalt andis komisjon korralduse nende summade tagasinõudmiseks.

Hagi põhjenduseks esitab hageja neli väidet.

1. Esimese väite kohaselt on rikutud hageja kaitseõigusi, kuna komisjon keeldus uuesti algatamast ametlikku uurimismenetlust pärast Üldkohtu 11. septembri 2012. aasta otsust kohtuasjas T-565/08: Corsica Ferries France vs. komisjon (kohtulahendite kogumikus veel avaldamata).
2. Teine väide, mis esitati teise võimalusena juhuks, kui Üldkohus peaks leidma, et komisjonil oli õigus ametliku uurimismenetluse algatamisest keelduda pärast 11. septembri 2012. aasta kohtuotsust, puudutab ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses käsitletava riigiabi mõiste rikkumist, kuna komisjon leidis, et 2006. aastal rakendatud abinõud tuleb kvalifitseerida riigiabiks selle sätte tähenduses. Käesolev väide jaguneb kolmeks osaks. Hageja arvates rikkus komisjon ELTL artikli 107 lõiget 1 osas, milles ta leidis, et:
 - 75% suuruse osa loovutamine SNCM-is negatiivse hinnaga 158 miljonit eurot tuleb kvalifitseerida riigiabiks ja et erainvestori kriteerium ei ole käesolevas asjas täidetud;